

JONATÁN kalandjai

Az elveszett történet

Böszörményi Gyula

Böszörményi Gyula

AZ ELVESZETT TÖRTÉNET

Jonatán kalandjai

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2006

1

Melyben az egyik történet álomba fúl, a másik elvész, ket-tejükből viszont születik egy harmadik. Ráadásul felbuk-kan a leghelyesebb srác, akit valaha is láthattunk.

Mindenkinek van egy története. Saját, ami csak az övé. Neked is, nekem is, a fáskamrában lakó egérnek és a lakás-ról lakásra járó, mindenhova becsöngető biztosítási ügynök-nek is (mondjuk az övé elég szomorú történet, hagyjuk is).

Mindenkinek van egy története, ez kérem, ténykérdés!

Galagonya azonban úgy érezte, az ő története annyira unalmas, hogy mindjárt bele is alszik. Pedig nyár volt, a suli bezárva, napos délelőtt nyújtózott a negyedik emeleti abla-kon túl, így bármi érdekes megtörténhetett volna. Csakhogy nem történt. Galagonya két ragyogóan zöld szeme kezdett lecsukódni, miközben az ágyán hasalva várta, hogy fordula-tossá váljék a saját története.

Szóval így kezdődött minden...

Nyakfacsar Eduárd, született Csóringер Hortenzia tökéletesen bizonytalan volt abban, hogy ő most éppen mikor és hol van. Bőrzekéje belső zsebéből elővette talizmánként becsült parafa dugóját (Palackozva 2006), és feldobta a levegőbe. A lepkekönnyű tárgy bucskázott néhányat, majd egy pocsolyába esett.

– Ez most történik, vagy már megtörtént, esetleg később fog megesni? – morfondírozott magában az ágyalapi kobold. Amilyen apró termetű szerzet volt, annyi kusza kérdés nyomasztotta a lelkét. De Nyakfacsar Eduárd (aki lánynak született mint minden ágyalapi kobold, és csak nyolcesztendőskorában döntött úgy, hogy mégis inkább fiú lesz) annyit biztosan tudott, hogy a Főnök rendelte magához.

Igen, a Főnök! Legalább azt sejtene, hogy kicsoda ő valójában! Már mint a Főnök. Csakhogy Nyakfacsar még erre a kérdésre sem tudott kielégítő választ adni. Mindaz, ami a Főnökről eszébe jutott, csak annyi volt, hogy rettenetesen be kell tojni tőle. Félelmetes, hatalmas, végtelen erejű, és még annál is kegyetlenebb lényként élt ő a kobold lelkében.

„Bár csak elnyújtózhatnék egy alkalmas méretű gyerekágy alatt, ahol tucatnyi elfeledett játék, megkeményedett fél zokni, zöldes színekben játszó papírzsepi varázsolja otthonossá a légkört!” – sóhajtozott Nyakfacsar, miközben az imént tört gallyal megpróbálta kedves parafa dugóját (Palackozva 2006) kipiszkálni a pocsolyából. – „Várnék néhány percet, miután a «Mami» leoltotta a lámpát és behúzta maga mögött az ajtót. Oh, igen, ahogy ágyalapi koboldmestereim tanították! Azután aprókat zörrentenék az elfeledett játékokon, megreccsenteném a fél zoknit, kaparásznom a parkettát. A FejemFölöttAlvó erre bebújna a takarója alá, s halkan nyöszintene. Mert hallaná ám, hogy ott vagyok! Hogy valami van az ágy alatt!

A FejemFölöttAlvó, aki éjszaka, a sötétben «Mami» nélkül maradt, retteg a valamiktől, amik az ágy alatt ficeregnek, kaparásznak, meg recsegtetnek. És akkor...!”

– Csakhogy itt vagy végre! – harsant a Főnök irtóztató hangja. – Megérkezett? Láttad őt? Bírja még? Felfedezett téged? Beszélj már!

– Ohhogyaza! – Nyakfacsar majdnem a parafa dugó (Palackozva 2006) után zuhant ijedtében, mikor a Főnök dörgő hangja kizökkentette merengéséből. Mikor valamelyest összeszedte magát, meghajolt, s egy kis udvariassággal próbálta elnyerni a Főnök jóindulatát: – Legmélyebb tiszteletem!

– Ez természetes – bömbölte a Főnök, aki leginkább egy vérszesen gomolygó, fekete füstfelhőre emlékeztetett. – Arra felelj, amit kérdeztem!

Nyakfacsar sietve a zsebébe sülyesztette a parafa dugót (Palackozva 2006), amit időközben sikerült kihalásznia, és belefogott a jelentésbe.

– Megérkezett. Épp ott van, ahova küldted. Láttam őt. Még bírja, de már rágja a halálos kór. Ő viszont nem fedezett fel engem. Beszéltem.

– Jó! – a Főnök elégedettnek tűnt, ami abból is látszott, hogy rongyos szélei immár kevésbé kavarogtak. – Emlékszel még a kettőnk megállapodására?

– Minden pontjára – bólintott buzgón Nyakfacsar, és megpróbálkozott némi gonosz vigyorgással, amit az utóbbi napokban sokat gyakorolt a tükör előtt. – Te, Főnök, végtelen hatalmad segítségével eltávolítottad őt innen, méghozzá jó messzire. Mivelhogy láb alatt volt. A te lábad alatt, ugye. És az rossz. A lábadnak. Engem pedig utána lódítottál, hogy figyeljem minden rezdülését. Amint megbizonyosodok róla, hogy ő soha többé nem lesz képes visszatérni ide, mivel-

hogy el méltóztatik halálozni, én rögvést megkapom szolgálataimért a jutalmamat.

– Ellenkező esetben? – magasodott fenyegetően a Főnök.

– Amennyiben hibát követnék el, és ő mégis visszakerül a lábad alá, az én nemes lényem ki lesz fordítva általad úgy, hogy azon túl a bőröm bévül, míg csontom, szívem, májam, meg a többi kívül lesz hordható. Ami igen ronda látvány, ráadásul kellemetlen is.

– Úgy van! – helyeselt a komor jelenés, aki javarészt eltakarta a mögötte reszkető csillagképeket. – Neki ott kell maradnia, míg a rábocsátott varázslatom el nem pusztítja. Te viszont néha térj hozzám vissza, és tégy jelentést. A parafa dugó...

– Palackozva 2006! – készségeskedett Nyakfacsar, és apró tenyerére fektetve az értékes tárgyat, megmutatta a Főnöknek.

– Helyes! A dugó...

– Palackozva... – motyogta volna Nyakfacsar, de a Főnök ráüvöltött.

– Kereplődöt takarékra! Hol is tartottam? Ja, megvan! Szóval a dugó valójában álcázott kulcs egy térkapuhoz. Bár-mikor ráharapsz, néhány percre meglátogathatsz engem, hogy jelentést tégy. Ne feledd a feladatod: ő semmi módon nem térhet ide vissza!

– Láb alá! – bölintott Nyakfacsar, hogy mutassa: jól tudja a leckét. Ezután még szeretett volna néhány bizonytalan, kényes részletet alaposabban megbeszélni, de hiába. A Főnök intett (talán a kezével, de legalábbis valamelyik nyúlványával), mire az ágyalapi kobold alatt szakadékszerű csúszda nyílt, s ő cseppet sem hősiess üvöltéssel zuhant át téren és időn, egyenest a szolgálati helyére.

– Kapd össze magad, mindjárt itt a pasim!

Galagonyának végül sikerült belealudnia saját, rettentően unalmas történetébe. Mikor aztán a nővére (aki a meglehetősen röhejes Klementina névre hallgatott, bár mindenki Kleminek hívta) berobbant a szobába, ő nyújtózott és nagy nehezen hanyatt fordult az ágyon.

– Mit akarsz?

– Azt, hogy húzd el a csíkot, mint a villám! – hadarta Klemi, miközben hihetetlen akrobatamutatványok kíséretében egyszerre próbálta felhúzni a bal cipőjét, és kifesteni a jobb szemhéját. – A pasim másodperceken belül érkezik, és nem szeretném, ha az éretlen húgocskám itt téblábolna. Különben még tíz óra sincs, épp csak felkeltünk! Mit keresel te itthon? A sulí...?

– Szünet van.

– Kár. Akkor nyaralj! Valahol messze és gyorsan.

– Anyu tud erről? – Galagonya két öklével a szemét dörzsölgette, majd kiült az ágy szélére.

– Természetesen tud – Klemi hangja megbicsaklott, ahogy a bokája is, de szerencsére az ajtófélfá segített visszaszerezni az egyensúlyát. – A pasim minden héten kétszer feljöhet, hogy nyugodtan dumálhassunk. Ha a városban bárhol összeakadnánk a haverokkal, csak a cikizés menne.

– A pasid – morogta Galagonya bambán simogatva nadrágja ráncait. – Neve is van?

– Képzeld, hugi, van neki neve! – Klemi kezdett dühbe gurulni. Közben attól is félt, hogy végül nem tudja majd időben eltakarítani Galagonyát, ezért próbált viszonylag kedves maradni. – A pasim igazán jó fej, anyunak is bejön.

– Jó, csak úgy kérdeztem – Galagonya elhatározta, hogy nem kínozza tovább a nővérét. Klementina épp négy évvel volt idősebb nála, vagyis már a tizenhetet taposta, s csak két

dolog érdekelte igazán az életben. Az egyik és a legfőbb természetesen önmaga volt. A másik a pasija, akinek valóban volt neve, csakhogy szinte minden hónapban más és más. Erről anyu talán tudott, talán nem, mindenesetre nem volt ideje foglalkozni vele. Klemi szép, csinos és felnőttnek számító lány, hát vigyázzon magára.

Azért Galagonya néha szívesen a körmére nézett volna az épp aktuális pasinak.

– Eztúnsz végre, picinyem? – harsogta Klemi, immár a fürdőszobából. – Ha most rendes leszel velem, egyszer majd én is rendes leszek veled.

– Húha! – kuncogott Galagonya. – Csak győzzek félreugrani előled, mi?

Ezt Klemi az epilátor zúgásától már nem hallhatta. A húga valóban készülődni kezdett, hogy lelépjen, bár cseppet sem sietett. Az ötödik emeleti panellakás ablakához lépve homlokát az üvegnek koccantotta („Mit művelsz! Aztán meg takaríthatom a zsírfoltokat!” – gomolygott elő valahonnan anyu hangja), és kifelé bámult, hogy felderítse a világmindenséget. Odalenn poros, álmos, városi napfényben fürdő park terület el vagy inkább szorult a kockaházak tömbjei közé. Galagonya leltárt készített magában: betonsétány, három bokor, kitaposott pázsitmaradék, öt-hat fél téglá, fűvel benöve, majd a játszótéri mókuserék, a gyerekek szandálja alatt ropogó folyami kavics, rozsdásan nyiszorgó hinta, három kopott pad, megint bokrok dzsungele...

Hopp, vissza a padhoz!

Galagonya elszakította homlokát az üvegtől (tényleg ott maradt a homályos zsírfolt), és összeszűkített szemmel nézte a park középső padját. A piros olajfestéket hámló, földbe ásott kőoszlopokra csavározott ülőalkalmatosságon egy srác foglalt helyet. Mégpedig a háttámlán.

A srác rettentően fura jelenség volt. És főleg idegen, tök ismeretlen, eddig (Galagonya által) még soha nem látott! Vagy most költözött a lakótelepre, vagy csak épp erre járt, és a középső padot szemelte ki... Olvasásra!

Galagonya érezte, hogy a gyomrában bizsergető, izgatott hangyaféleségek kezdenek vad táncba. Nem is tudta felidézni, mikor látott utoljára maga korabeli fiút, akinek nyitott könyv volt a kezében. Ennek volt! És nem tartotta fejfelé, nem is tépkedte ki a lapjait, s még csak nem is firkált bele.

Egy jelenés!

Némi hunyorgás után (no, meg a könyvespolcról lekapott színházi látcső segítségével) Galagonya százszázalékos biztonsággal meg tudta állapítani, hogy a padon ülő srác olvas! S ha még ez sem lett volna elég, az öltözéke, arckifejezése, sőt, az egész lénye valami varázslatos *különösséget* árasztott.

– Te még mindig itt vagy? – rikácsolt az előszobából Klemi, aki a szobája felé robogva meglátta, hogy húga utcai cipője érintetlen. – Ha nem szívódsz fel két percen belül, a bokádra hurkolom a telefonzsinórt, és kilógtalak az ötödikről, amíg a pasim el nem megy!

„*Első figyelmeztetés*” – gondolta Galagonya, és nem izgatta magát. Legalábbis nem a nővére miatt, aki épp derékgig merült a ruhásszekrényben, mivel rádöbbsent, hogy mégiscsak másik göncben kéne fogadnia a pasit, s nem abban, amit az utóbbi két óra alatt sikerült kiválasztania.

A srác közben lapozott. Az ötödiken, zárt ablakok mögött nem lehetett hallani a papír finom zörgését, Galagonya valahogy mégis *hallotta*. A két szeme kissé megsajdult, annyira nyomta a látcső karikája.

A fiú magas volt és nyurga! Kopott, kék farmert viselt,

ami több helyen kirojtosodott, és itt-ott ismerős piszokfoltok tarkították. A lábán öreg, elnyűtt, barna bőrcipő gubbaszott, még barnább és nyűttebb fűzőkkel, láthatóan a kibomlás előtti utolsó pillanatban. Hogy milyen ing volt rajta, az nem látszott, mivel mókás szabású, sötétkék kabátot viselt.

Galagonya egyre kevésbé hitt a szemének. Közelebb hajolt az ablakhoz, mire a távcső hangosan koppant az üvegen.

– Hugicám, mindjárt eldurrantod az agyam, és akkor tudod, mi lesz! – sziszegte Klemi a szoba ajtajából *második figyelmeztetésként*. A tesójának rá sem kellett néznie, hogy biztos legyen benne: a nővére félpucéran, egy-egy tucat ruhával a karjain lesett be hozzá, s már tényleg közel került a pánikhoz. Mi lesz, ha a húga nem tűnik el időben? Mi lesz, ha képtelen eldönteni, melyik ruci elég *menő* az éppen *jövő* pasi fogadásához? Mi lesz, ha ebből a randiból semmi nem lesz?

– Szépen kérlek...!

– Már itt sem vagyok – nyugtatta meg borzolt idegzetű nővérét Galagonya, bár továbbra sem mozdult.

Muszáj látnia, miféle kabátot hord az a srác! Amit az ötödikről, látcső segítségével meg tudott állapítani, a következő volt: a kabát kívül sötétkék, belül égővörös, és leginkább talán a bársonyra emlékeztetett. Hátul szinte földig érő „farka” volt, elöl viszont a fiú hasánál kezdődött, és nagy, aransárga gombok fogták össze. Ami még említésre méltó lehetett, az a két válltömés vagy vállhurka vagy mi, amelyet Galagonya eddig csak régi, kosztümös filmekben látott, de a padon ülő fiúnak szédítően jól állt.

S akkor még ott volt a kalapja!

Galagonya elvette szemétől a látcsövet, hogy kifújja magát. Klemi hangosan szitkozódott a szobájában, mivel idegességében sikerült eltépnie a nagy nehezen kiválasztott topot.

– A pasim mindjárt csönget, a ruhám tiszta rongy, a húgomat meg ki se lehet robbantani a lakásból! Hát élet ez?

Galagonya tudta, hogy a srác fején ücsörgő kalap minden rejtély megoldásának a kulcsa. Újra a szeméhez illesztette a látcsövet, hogy most a fejfedőt szemlélje meg különös gond-

dal. Széles, fűzőld perem. Eddig mondjuk rendben van, még ha szokatlan is. A karima fölött azonban érthetetlen „felépítmény” következett. Kék anyag, körben nagy lyukacsokkal. Vagy inkább így: kék oszlopsor, melynek résein kócosan bújtak elő a srác barna fűrtjei. A fejfedőnek ezután még egy, a korábbiaknál is kisebb emelete következett, szintén kék szövetrudacsokból, mint valami kicsiny állványzat, mely közül kilopták a festésre váró épületet. Mindennek a tetejében a kalapkölteményből egy arasznyi, szellőtől hajladozó, vékony és fűzőld „antenna” állt ki, végén apró gombocskával.

– Megáll az ész, és csak ácsorog – motyogta Galagonya.

– Nem ácsoroghatna valahol máshol? – Klemi alsó ajka finoman remegett, miközben ezt kérdezte.

„*Harmadik, legvégső figyelmeztetés*” – sóhajtotta magában Galagonya. – „*Ideje indulnom, különben sírni kezd, és akkor vörös, dagadt szemmel kell fogadnia a pasiját. Miért kínozzam tovább, hisz olyan lökött szegény?*”

– Bocsi, nővérkém, már húzok is!

Tényleg kirohant az előszobába, villámgyorsan felrántotta puha, kényelmes surranóit, s már épp nyúlt a kilincsért, mikor a csengő türelmetlenül felharsant. Klemi gondosan festett arcából úgy futott ki a vér, mintha valahol messze sokkal jobb helyet talált volna a keringésre.

– A pasim! – nyöszentette. – Hugi, a gard...

– Tudom, a gardrób! – susogta fintorogva Galagonya.
– Megyek már!

Azzal fürgén, gyakorlottan kinyitotta a beépített szekrény ajtaját, s már el is tűnt a levendula illatú kabátok között.

– Szia! – szűrődött be a sötétség mélyére a pasi tompított hangja.

– Hát... Szia! – hebegte Klemi. – Pontos vagy.
– Tíz percet késtem. Bocs.
– Szuper pontos vagy! – vihogott fel Klemi. A szekrényben Galagonya a hátsó falnak koppantotta a homlokát.
– Akkor az órák... – vélte a pasi. – Talán az siet.
– Az órák, aha, biztosan! Azok ilyenek, az órák. A mostaniak, úgy értem, tök megbízhatatlanok, sietnek, meg késnek, meg... Na, mindegy.

Ezután némi kínos csend következett.

– Szép a lépcsőházatok – szólalt meg ismét a pasi.
– Tessék? – hökkent meg Klemi, még mindig a bejárati ajtóban ácsorogva.

– Mondom, klasszak ezek a virágok minden lépcsőfordulóban – feszegette tovább a témát a srác. – Biztos rendesen locsoljátok.

– Én ugyan nem! – háborodott fel Klemi, aki egyáltalán nem értette, hogy a legfrissebb pasija mit akar folyton a botanikával. Lehet, hogy a csajok tévedtek, és nem is olyan jó fej?

„*Hívd már be, te ütődött!*” – nyögte a kabátok között Galagonya. – „*Ugye, négy év múlva én nem leszek ilyen béna?*”

– Csak azért gondoltam, mert tök zöldek – védekezett a pasi. – A leveleik, meg minden.

– Zöldek? – mészázott egyre csalódottabban Klemi. – Hát, tényleg zöldek...

Galagonya ekkor egyszerűen kirobbant a beépített szekrényből, majd a bambán bámuló pasi karja alatt átbújva (a fickó tenyerével *lazán* a félfának támaszkodott) a lépcsőházban termett. Ott megfordult, és nagyot lökött a fiún, aki ettől bebotlott az előszobába, majd visszhangosat kiáltva...

– Elmentem, nővérkém, majd leszek!

...faképnél hagyta a zavartan utána bámuló párocskát.

Mikor Galagonya leért a parkba, a fiú még mindig a pad háttámláján ült, két tenyerén a nyitott könyvvel. Csakhogy már nem olvasott. Helyette érdeklődve nézett arra a kissé toprongyos öregúrra, aki két lépésre állt tőle, és hevesen hadonászva magyarázott neki.

– Amit teszel, fiatalember, hogy úgy legyen mondva, közterületi kihágás. Másrészt viszont ostobaság, de ez már más úrlapra tartozik. Továbbá különösen veszélyes, mármint az életedre nézve, hogy úgy mondjam. Mert vegyük elsőként a padokat!

A fiú előbb jobbra, majd balra fordította a fejét, hogy megnézzé magának a két szomszédos, üresen álló padot. Mikor ismét az öregúrra pillantott, mintha kérdezni akart volna valamit, de végül mégsem tette. A férfi, aki kis terpeszben feszített a cipője talpa alatt ropogó murván, most várakozón a csípőjére támasztotta a két öklét. Sőt, ősz fejét is félrebiccentette, s közben foghíjas szájával cuppogott.

– Nem? – kérdezte gúnyosan. – Semmi?

– Ha elárulná, hogy mire gondol, mikor életveszélyről, meg ostobaságról beszél... – szólalt meg higgadtan a srác.

– A nevem Töppencs Kázmér, kiérdemesült ház-, jelenleg megbízott tömbmester – harsogott az öregúr.

– Szép, hosszú név – ismerte el a fiú. – Azt hiszem, nehezen tudnám megjegyezni, úgyhogy, ha nem baj, egyszerűen csak *mesternek* szólítanám.

Galagonya a rozsdás hinták mellett, a fiú háta mögött ácsorgott, s minden szót jól hallott. Bár Töppencs tata szemközt volt a lánnyal, a figyelmét teljesen lekötötte a rendzavaró. Galagonya biztos volt benne, hogy a vén salabakter, akit az egész lakótelep ismert (különösen recsegős énekhangjáról, amit gyakorta „élvezhettek”, mikor a tömbmester hazafelé imbolygott a *Kispizkosból*), rögvest ordítani kezd.

Csakhogy tévedett.

– Mester, hogy úgy legyen mondva? – motyogta Töppencs tata. – Mit tagadjuk, ami való: mester vagyok, méghozzá *ezer!* A megszólítás helyénvaló, de attól még a közterületi kihágás fennforog. Fiatalember, te a dolgok, hogy úgy mondjam, következetes felcserélésében, azaz *kutyulitiszben* szenvedsz!

– Az errefelé halálos? – kérdezte a fiú őszinte kíváncsisággal. – Kórházba kell mennem?

– Csak miután a megátalkodottságod miatt, hogy úgy legyen mondva, lekeverek néhányat – közölte vele a tata a legkedvesebb modorában. – Neked tényleg nem jut eszedbe semmi, ha a padokra nézel? Nincs valami motoszka a fejedben arról, hogy itt valami nem stimmel, smakkol, fekszik, vagy, hogy úgy mondjam: klappol?

– Micsoda nagyszerű szavak! – a srác derűs mosollyal kabátja belső zsebébe nyúlt, tollat vett elő, és felírt valamit (bizonyára az iménti szavakat) a könyv margójára. – Köszönöm mindet! Ígérem, használni fogom őket.

Töppencs tata kemény, sötét borostától hersegő képét enyhe pír borította el.

– Te, fiatalember, most, hogy úgy mondjam, szemtelenkedsz velem – állapította meg az öregúr, majd tömpe ujjával keményen mellbe döfködté önmagát. – Én az 5/B tömbmestere vagyok! Felelek a beázásokért, a lépcsőházi szemtelésért, a falfirkákért, meg a betört ablakokért.

– Szerintem összefirkálni a falakat, szétdobálni a szemetet, és ablakokat zúzni nem szép dolog – vélte a srác. – Miért csinálja?

Töppencs tata vaskos torkából halk, nyüszítésszerű hang tört fel. A kék kezeslábasban, fekete gumicsizmában és nyüzött micisapkában ácsorgó öregúr hirtelen előrelépett, de a

kezét nem emelte fel. Csupán arról lehetett szó, hogy közelebből meg akarta nézni a pimaszkodót, mivel úgy gondolta, túlságosan nyurga és fürge, semhogy simán meg lehessen őt pofozni.

– Nem én, hogy úgy mondjam, nem én török, áztatok, firkálok és szemetelek – vicsorogta Töppencs tata. – Te viszont felcserélsz, és ez legalább akkora disznóság, mint az előbb említett büntettek, hogy úgy mondjam.

– Mit cseréltem fel?

– Lábat üleppel! – szögezte le Töppencs tata. – Belegondoltál te már abba, hogy élt valaha egy ember, aki a tervezőasztal fölé görnyedve, vért verejtékezve kitalálta a padot? Soha nem gondoltál ilyesmire, igaz? Tudom én azt, hogy miként gondolkodtok ti, kölykök! Hogy úgy mondjam, nagyon is jól tudom!

Galagonya kezdett aggódni. Mikor a töbmbester rendszeres prédikációi során eljutott annak kifejtéséhez, hogy szerinte milyenek a mai kölykök, általában már nem sok hiányzott az első pofonhoz. A lakótelepen élő ifjak persze ezt már rég kitapasztalták, és időben olajra léptek. Ez a srác azonban ismeretlen terepre merészkedett, s még a kék kabátba bújtatott hátán is jól látszott, hogy őszinte érdeklődéssel hallgatja az öreget, mit sem sejtve a veszedelemről.

– Ez érdekelné! – szólt váratlanul a fiú, és becsukta a tenyerén heverő könyvet. – Ha megkérem, beszélne róla, milyenek itt a gyerekek?

Töppencs tatát tökéletesen kiakasztotta a kérdés. Nem erre számított. Nem ennek kellett volna következnie. Ez a srác nem csupán a pad ülőkéjét cserélte össze annak háttámlájával, de egyenesen az volt a célja, hogy feje tetejére állítsa az egész világot!

– Hogy... mi? – hörrentett a tömbmester. – Mi van, fiacskám?

– A könyvekben minden megtalálható – mondta a srác, majd a kezében tartott kötetet a többi tetejére dobta. Galagonya csak most vette észre, hogy a pad hátához narancssárga bicikli támaszkodik, melynek csomagtartójára háncskosarat erősítettek, amiben legalább két tucat könyv hevert egymáson. – Ha elég kitartó vagyok, a betűk között rátalálok arra, amit keresek. Most mégis úgy érzem, hogy maga, mester, tudja azt, amire kíváncsi vagyok. Legalábbis egy fikarcnyi darabkáját biztosan.

Töppencs tata gyanakvása egyre növekedett. Ez abból is látszott, ahogy a mutatóujjával vöröses orrát dörgölte, majd a kezét nadrágja ülepébe törölte.

– Tessék kérdezni, hogy úgy mondjam – szólt végül.

– Miről álmodnak manapság a gyerekek? – nézett rá merőn a srác.

– Arról, hogy kihal az utolsó tömbmester is, aki a körmükre nézne – válaszolt határozottan Töppencs tata. – Imádnák, ha feldobnám a csizmám talpát. Tudom, mert sokszor mondják. De én nem adom fel! Szívós vagyok, mint egy békebeli anyacsavar. A kisüsti konzerválja ugyanis, hogy úgy mondjam, a belső szerveket. Plusz a sör! Ez a hosszú élet titka, fiatalember. Meg persze, hogy úgy mondjam, a nyugodt alvás. Bár azzal mostanság gondjaim vannak.

– Zavaró álmoképek? – érdeklődött a fiú. Galagonya látta, hogy a fura kalap tetején megrezzen a még furább antenna.

– De még milyenek, hogy úgy mondjam! – Töppencs tata keserveset, szottyosat sóhajtott. – Azok a házak! Ha látná más is, nem hinné, pedig csak álom. Hatalmas mind, és... a haveroknak se merem elmondani a Kispiszkosban. Szóval repülnek!

– A házak?

– Álomban – bólintott az öregúr nagy komolyan. – Nincs szárnyuk, vagy ilyesmi, hogy úgy mondjam. Csak állnak egymás mellett, mint ezek a rendes házak itt, a telepen. Tűzfal a tűzfalhoz. Aztán az egyikük meggondolja magát, moco-rog kicsit, majd felemelkedik a levegőbe.

– A ház?

– Az! Lebeg ide meg oda a többi fölött, mintha új helyet keresne. Végül megtalálja, lassan leereszkedik, és kész, ott marad. Nyoma sincs, hogy úgy mondjam, a repülésének. Rogyasztó álmok ezek, fiatalember!

Galagonya meg mert volna esküdni rá, hogy ekkor a fura kalap fura antennáján néhány apró, halovány szikra futott végig.

– Szerintem csodás álom ez, mester – vélte a fiú.

– Hogy úgy legyen mondva: az! – Töppencs tata iménti haragja úgy párállott el, mint benzingőz a város fölött. Sőt, borostás képén csekélyke mosoly is átszaladt, ami nála a legmélyebb cimboraság jele volt. – Akkor hát mindent megbeszéltünk. A kihágás felfüggesztését javasolnám, hogy úgy mondjam.

– Oké, értem. A támla nem ülőke – bólintott a srác, és valóban leereszkedett a padra, oda helyezve minden testrészt, ahova azokat egykor a tervező tervezte.

– Hát nem jobb így? – tárta szét karjait a tömbmester.

– Nem – felelt őszintén a fiú. – Sőt, határozottan kényelmetlenebb.

– Viszont kihágástalan, hogy úgy mondjam! – helyeselt Töppencs úr, majd hirtelen fordulóval az 5/B felé indult. Az első néhány lépése botladozóra sikeredett, de azután megtalálta a „tengerészegyenest” (vagyis úgy imbolygott jobbra-

balra, hogy végül mégiscsak a célja felé tartott), s közben a világba kiáltotta aranyat érő gondolatait.

– A mai fiatalokból három dolog hiányzik: tisztesség, tartás és Dvitamin, hogy úgy mondjam. Én a kilencvenhatos nagy csőtörést is túléltem, pedig akkor a fél tömb tocsogott a szennyvízben. Szóval tudom, amit tudok. Azanyádterusnyanem-méssz! – utóbbi rikkantása a bokrok alján kushadó macskának szólt, amit ugyan nem látott, valahogy mégis érzékelt. Begyakorolt mozdulattal hajolt le egy kőért, dobta el, majd tántorgott tovább, miután elégedetten nyugtázta, hogy a bozót mélyéről fájdalmas vernyogás köszönti tettét.

A srác elgondolkodva nézett Töppencs tata után, majd finoman megérintette kalapja karimáját.

– Repülő házak... – suttogta maga elé. – Ez fontos!

* * *

– Nagyon lefárasztott az öreg?

Galagonyának fogalma sem volt róla, miért épp ezt kérdezi legelőször az idegentől. A következő pillanatban meg úgy érezte, hogy kifut lábából az erő, meg kell kapaszkodnia a pad támlájában, és sok-sok levegőre is szüksége volna. Pedig semmi más nem történt, csak annyi, hogy a fiú megfordult és ránézett.

Azok a szemek! Naná, hogy égszínkék volt mindkettő! Barna, zöld vagy fekete szemek soha nem lehetnének *olyan* hatással valakire. Galagonya látta bennük önmagát, még-hozzá úgy, ahogyan még soha. Szép volt, és valami halvány, mégis határozott fény ragyogta körül, mintha szikrázna a bőre.

Aztán hirtelen rossz érzése támadt. Mikor alaposabban megnézte a különös fiút, sötét karikákat látott a két szeme

alatt. Mintha valami szörnyű betegség bujkálna benne, amit mosollyal próbál eltakarni.

– Szia! – mondta a srác. – Bocsáss meg, hogy eddig nem szóltam hozzád, de nagyon érdekes volt, amit ez a férfi mondott.

– Érdekes? – Galagonya elszakította tekintetét a fiú arcától, s ettől újra normálisnak (vagyis unalmasnak, szürkének és könnyen feledhetőnek) érezte magát. – Töppencs tata kissé lökött. Néha még veszélyes is, főleg, mikor hazafelé tart a Kispiszkosból.

– Amit a repülő házakról mondott, az számomra nagyon fontos – felállt a padról, és szembe fordult a lánnyal. Úgy másfél fejjel volt magasabb nála, barna haja kócos boglyaként ült a fején (*A madarak fészket raknának benne, ha nem hordana kalapot!* – jutott eszébe Galagonyának), s a mosolya... Na, a mosolya volt az, ami kiszippantotta az erőt bárki lábából, akire nézett.

– A házak nem tudnak repülni – jelentette ki a lány sitelve.

– Talán nem – vont vállat a srác, hogy azután a kezét átnyújtsa a pad fölé. – A nevem Jonatán.

– Galagonya – mondta Galagonya, és megrázta a fiú kezét.

A kínos csend, mely húsz perccel korábban Klemi és a pasija körül ólálkodott, most leereszkedett az ötödik emelet-ről, és kettejük közé telepedett.

– Mostanában költöztél ide? – szólalt meg végre Galagonya, aki zavarában már-már a maradék festéket is lekaparta a pad támlájáról. – Még soha nem láttalak a parkban, pedig mindennap kinézek az ablakomon.

– Költözni? – bizonytalankodott Jonatán. – Nem költöztem. Csak erre jártam, és ez a hely tökéletesnek tűnt.

– Mihez?

– Az olvasáshoz – a srác hirtelen témát váltott. – Szerinted mi az a közterületi kihágás?

Galagonya meghökkent, de azért kapásból válaszolt.

– Az mindig olyankor következik be, mikor Töppencs tára rájön a háztömbmesterkedés.

De Jonatán gondolatai máris másfelé kószáltak.

– Bárcsak emlékeznek rá, miért kell repülniük a házaknak! – ingatta a fejét töprengve.

Szegény, totál buggyant! – gondolta Galagonya. – *De annyira helyes!*

– Ne rágódj ezen, ha érted, mire gondolok – közben gyorsan megkerülte a padot, és úgy ült fel a támlára (lába az ülőkén), mintha ezt gyakorolná reggeltől estig. – Az öreg lökött. A házak errefelé legfeljebb gázszivárgáskor röppennek az égbe, az olvasás viszont tényleg tök jó dolog. Még akkor is az, ha sokan cikiznek miatta.

Jonatán elmosolyodott, de közben mintha kirázta volna a hideg. *Talán lázas?* – gondolta Galagonya, aki szintén felült a támlára, és könyökét a térdére támasztotta.

– Nekem muszáj – mondta ezután.

– Mit muszáj?

– Ilyesmiken gondolkodnom. Rá kell találnom a saját történetemre. Ugyanis elveszett.

Galagonya úgy érezte, hogy az egyik pillanatban jégkocák közé merítik, míg a másikban forró vízbe mártják – oda és vissza, gyors egymásutánban. A Jonatán szájából érkező szavakat ugyan értette, de azok valahogy nem akartak *értelmes* mondanivalóvá válni. Azért meghallgatta őket, s közben próbálta felidézni magában a sürgősségi mentőszolgálat telefonszámát.

– Nemrég érkeztem *valahonnan*, ez igaz – mondta kissé

merengve Jonatán, s közben a park messzeségébe (legfeljebb ötven lépés) nézett. – Sajnos azonban nem emlékszem, hogy honnan. Főleg arra nem, hogy azelőtt mit csináltam, s miért kerültem ide. Egyszóval: elvesztettem a történetemet.

– Amnézia, tiszta sor! – tudálékoskodott Galagonya. – Muti, hol ütötte be a fejed?

– A fejem? – Jonatán a bal kezével leemelte fura kalapját, a jobbal pedig körbetapogatta a koponyáját. – Sehol semmi. Fájdalmat sem érzek. Be kellett, hogy üsse a fejem?

Erre Galagonya nem tudott válaszolni. Inkább fintorgott egyet, majd azt mondta:

– Folytasd, kérlek! Eddig hátborzongatóan izgi a dolog.

– Nincs mit folytatnom, legfeljebb a kutatást – Jonatán úgy forgatta kezében a kalapot, mintha először látná. – Azért szereztem be ezt a kétkerekű surranót...

– Bicaj!

– Tessék?

– A neve bicaj, cajga, vagy ilyesmi. Nem érdekes.

– Szóval azért járok bicajgán, hogy gyorsabban keresgélhessek. A könyvek pedig... Azokban minden lényeges benne van, tehát, ha elég kitartó vagyok, és mindet elolvasom...

– Az lehetetlen! – vágott közbe Galagonya. – Akadnak könyvesboltok, melyekben egész könnyen el lehet tévedni, akkorák. De tényleg: a legkisebb megerőltetés sem kell hozzá!

– Ne gúnyolódj velem! – Jonatán képtelen volt elszakítani tekintetét a kalaptól. – Ezt a néhány könyvet is épp csak meg tudtam menteni, mielőtt elégették volna őket.

– Mutasd csak! – Galagonya kiemelte a kosárból a három legfelső kötetet. – *Az elektroarzinális piezoenkefalográf kapcsolási rajza. Modern háziasszony füzet sorozat 4. Kocsis Palika úttörő kalandjai a tejsarnokban.* Mindjárt eldobom

az agyam! A legújabb is 1964-ben jelent meg. Nem csodálom, hogy tüzelőnek szánták őket.

– Könyvet égetni az egyik legnagyobb ostobaság, ami csak elképzelhető – jelentette ki mogorván Jonatán. – De azt hiszem, ezt hiába bizonygatnám neked.

– Miből gondolod? – ráncolta a homlokát Galagonya.

– A ti világotokban éppen úgy megvetik és pusztítják a papírra írt gondolatokat, mint... – a srác hangja elakadt. A kezében tartott kalap antennáján könnyű féncikkanás futott végig, de Galagonya ezzel nem törődött. Határozottan érezte, hogy Jonatánnal valami nagy baj van, a fiú azonban nem akar róla beszélni. Legalábbis nem mond el mindent.

– „Ti világotok, én világom” – kiáltotta a lány, és leugrott a padról. – Ennek semmi értelme, hallod?! Te is ebbe a világba tartozol, hacsak...

Elakadt a szava. Jonatán lassan felemelte a tekintetét. Kék szemében szomorú kíváncsiság sziporkázott.

– Azt mondtad, nem emlékszel rá, hogy honnan keveredtél a lakótelepre? – kérdezte lassan, megfontoltan Galagonya.

– Azt mondtam, hogy elveszítettem a saját történetemet – biccentett Jonatán. – Te talán meg tudnád nekem mondani, ki vagyok, honnan jöttem, és miért hordok ilyen fura kalapot?

– Szerinted is fura? – ámult a lány.

– Mindenesetre szokatlan, bár nem tudom, hogy mihez képest az – értett egyet a srác. – Eső ellen aligha véd, annyi lyuk van a tetején. Senki máson nem láttam még hasonlót sem, tehát feltűnő lehet, ami ritkán előny. Így könnyen megjegyzi az embert, ami kifejezetten káros, ha bujkálni muszáj. Ez az antenna pedig...

Megérintette a fűzöld ingó-bingót, de szisszenve el is rántotta a kezét.

– Csipked! – mondta. – Meg tudod ezt nekem magyarázni?

Galagonya töprengett néhány pillanatig. A mentők száma azóta sem jutott eszébe. A srác viszont tényleg és határozot-
tan és őszintén el volt veszve. Aki azt állítja, hogy nála elve-
szettebb, az már nincs is!

– Semmit nem értek – döntött végül Galagonya. – Tehát
szívesen segíték. Ha jól értem, a történetedre kéne rátalál-
nunk.

– A múltamra, az emlékeimre, a tegnapijaimra, hogy ért-
sem a *mostot*, és eldönthessem, mi legyen holnap – lelkesed-
ett Jonatán. – Az iménti idős úr...

– Töppencs tata.

– Igen. Szóval ő beszélt a repülő házakról.

– Csak álmodta őket!

– Bennem mégis megmozdított valamit – Jonatán ismét
a kalapra bámult. – És benne is! A történetemben szerepel-
niük kell repülő házaknak, vagy valami hasonlónak.

Töprengve hallgatott el egy pillanatra.

– Azt hiszem, így deríthetnénk fel a történetemet.

– Hogy? – értetlenkedett Galagonya.

– Beszélgetéssel – Jonatán felállt a padról, fejébe nyomta
a kalapot, majd a bicajhoz lépett. – Rengeteg emberrel kéne
beszelnünk. Ha mind megemlíti egy-egy apróságot, ami
emlékeztet valamire, végül összeáll a kép.

– Én pedig már azt is tudom, kihez forduljunk elsőként!
– jelentette ki Galagonya, s intett a srácnak, hogy kövesse őt.

2

Melyben Mamaguru világgá rikácsolja csalódottságát, Jonatán kalapjáról viszont kiderül, hogy sokkal többre képes, mint azt bárki sejténé.

Kartzinger Tomika a 4/A hatodik emeleti erkélyén úgy döntött, ideje egyértelművé tenni, hogy szívből utálja a zabkoncentrátummal dúsított ásványvizet, amit a mamája próbált vele megitatni. Így azután fogta a műanyag flakont, és nagy ívben kihajította a légbe. Pörögve, bucskázva zuhant az értékes nedűt tartalmazó palack, majd hangos csattanással betont ért, kifolyatva tartalmát.

Nyakfacsar Eduárd, született Csóringert Hortenzia mit sem tudott Tomika elkeseredettségéről, viszont a zabkoncentrátumos pocsolója igen jól jött neki. Abban ugyanis megsemlélhette saját tükrképét, hogy felmérje az ábrázatán keletkezett sérüléseket.

– Még mindig jobban nézek ki, mint a legtöbb ágyalapi kuzinom – állapította meg, miközben fájdalmas sziszegéssel tapogatta a bal szeme körül terjengő, sötétlila foltot. – Csak tudnám, merre van a fekhelye annak az imbolygó vénembernek! Adnék én neki olyan macskát...!

Nyakfacsar, bár a „tükörbe” nézve igyekezett határozott benyomást kelteni, valójában mélységesen le volt lombozva. Ágyalapi koboldként idegennek érezte magát a szürke pannelházak közé szorított, kopár parkban, ahol ezer veszély fenyegette. Például bármelyik pillanatban megdobhatták kővel, sótt, el is találhatták őt, amint ezt legfrissebb tapasztalatai mutatták.

– Na, láss munkához, te szegény! – Nyakfacsar búcsúzóul megsimította pocsolójában rezgő hasonmását, ami a könnyű érintéstől kacsintani látszott. Ezután az aprócska kobold bokortól téglahalomig, kutyagumis homokozótól rozsdamarta libikókáig osonva átvágott a parkon. Közben így elmélkedett:

„A Főnökkel nem lehet viccelni. Könnyen bedühödik. Ez a kölyök ráadásul rettenetesen idegesíti. Egész tiszták lettek a körvonalai, és kivehető az arca, mikor Jonatán a közéletben volt. Most újra sötéten gomolygó, sejtelmesen pacszerű, úgyhogy némileg megnyugodott. Biztos benne, hogy a rontás, amivel Jonatánt ide küldte, gyorsan végezni fog a fiúval. Meg kell hagyni, tényleg pocsekul néz ki. Zavarosan beszél, mint akit láz gyötör, és olykor megszedül. Ha a Főnök rontása ilyen sebesen hat, akkor Jonatán néhány napon belül alulról szagolja az ibolyát, én pedig végre mehetek haza.

Nyakfacsar elérte a játszótér szélét. A háta mögött sivatagnak tűnő kavicsmező, a térdéig érő betonperemen túl viszont foltokban kitaposott, máshol meg elgazosodott gyepes táj terpeszkedett. A kobold tekintete (a jobb szeméé, mivel a bal már teljesen bedagadt a Töppencs tata követől) ennél is messzebb vándorolt. Láta a lassan, beszélgetve távolodó Jonatánt, aki a bicaját tolta, vagy inkább támaszkodott rá, s mellette azt a lányt, aki Galagonyának nevezte magát.

„Követnem kell őket, bárhová is mennek! Addig nem lehet gond, míg tudom, hogy mire készülnek. Bármikor viszatérhetnek a Főnökhöz, hogy jelentést tegyek, vagy a tanácsát kérjem. Jonatánnak NEM juthat eszébe semmi! Egyáltalán semmi, amivel segíthetne önmagán! Pedig a repülő házak máris derengenek neki. Ebből még komoly...”

– Jonda kis bubu!

A magasból süvöltő, fülhasogató kiáltás Nyakfacsar háta mögüli érkezett. Közelről. Túlságosan is közelről! Annyira közelről, hogy attól sírva kell fakadni, nyüszítve rohanni, és a lehető leghamarabb a lehető legsötétebb zugba bújni.

– Nagyon pfúj-pfúj jonda kis bubu vagyol! – fejtette ki selypegő véleményét még részletesebben az „óriás”, akinek árnyéka máris rávetült Nyakfacsarra. A kobold átugrotta a síros részt, helyette nyüszítve rohanni kezdett...

Görgeteg Balázska, hároméves „óriás” ekkor előrehajolt, és piros homokozó vödört ráborította a Főnök megbízottjára.

– Kisfiam, ne szedj fel mindenféle szemetet, hallod! – érkezett a műanyag falakon túlról egy másik hang. – Különösen olyat ne, ami mozog!

– Jonda bubu, megfogtajak! – diadalmaskodott Balázska, tenyerével iszonyatos ütések mérve a vödör tetejére.

Nyakfacsar Eduárd, született Csóringert Hortenzia a pániktól valójában nem is tudta, mit tesz, de azt legalább jól tette. Keze betévedt bőrzekéje zsebébe, előhúzta, amire vágyott, s miközben ép szemével az iszonyattól megbabonázva bámulta a piros vödör fenekét, a fogaival ráharapott a parafa dugóra (Palackozva 2006).

Balázska csalódottsága leírhatatlan volt, miután a földre hasalva belesett a résnyire megemelt csapda alá. Ott ugyanis addigra már nem volt semmiféle „jonda bubu”.

– Akihez megyünk, a kilencediken lakik – mondta Galagonya, mikor beléptek a 2/B repedezett üvegű kapuján.

– Kilencedik *min?* – kérdezte kíváncsian Jonatán.

– Emeleten – felelt a lány megütközve, majd gyorsan hozzá tette: – Szerintem eddig vidéken élhettél, ahol nincsenek emeletes házak.

Jonatán ezen eltöprengett, majd megrázta a fejét.

– Nem hinném. Ezeket ugyanis ismerem – azzal a lépcsőkhöz ment, ráállt a legalsó fokra, majd várt. Nem történt semmi. Akkor rugózott néhányat, de továbbra sem történt semmi. – Hol kell bekapcsolni?

– Micsodát? – ráncolta a homlokát Galagonya.

– El kéne indulnia, hogy felvigyen a kilences emeletre, vagy mire, de meg se moccan – szólt Jonatán. – Talán kikapcsolták az energiaszolgáltatást.

– Ez nem mozgólépcső! – Galagonya a lifthez ment, ami szerencsére épp a földszinten várakozott. – Gyere, szállj be mellém!

Miután rájuk csukódott a liftajtó, Jonatán gondosan átolvasta a falra firkált, vésett és karcolt irományokat.

– Nagyon különös üzenetek – sóhajtotta. – Viszont hasznosak!

– Tessék? – hökkent meg Galagonya. Jonatán rábökött az egyik irkafirkára.

– Így mindenki tudja, hogy... – és kibetűzte: – *K. Zoli hüje!* Ebben a kérdésben az itt lakók soha nem fognak öltre menni, hisz ez az üzenet egyértelmű.

Galagonya a falnak dőlve nézte ezt a fura srácot, és megint elfacsarodott a szíve attól, hogy mennyire helyes. Azután eszébe jutott, hogy csupán a begőzölt libák fejében jár örökösen ilyesmi. Próbálta elterelni a gondolatait, ami hamarosan sikerült is. A lift hatalmasat rándulva, hörögve és

nyiszorogva kezdte felfelé vonszolni őket. Jonatán a lányra nézett.

– Kihez megyünk?

– Huh, jó kérdés! – kapott észbe Galagonya. – Tényleg nem árt, ha felkészítelek. Szóval... A neve Bedőke Kálmánné, eredetileg azonban Vakarcs Jolánként született, viszont a lakótelepen mindenki csak úgy emlegeti: Mamaguru.

– Nagy hatalmú illető lehet, ha ennyi neve van – vélte Jonatán. – Gondolod, hogy ő segíthet nekem?

– Őszintén? – fintorgott Galagonya. – Gőzöm sincs, de jobb nem jutott eszembe. Mamaguru nagyon cikis asszony-ság. Ezoterikus, természetgyógyász, energizátor, jósnő, csillagfűrész és kézrátevő. Szerintem az utóbbi módszert főleg a pénztárcák kapcsán szereti alkalmazni. Annyi varázslatos ki-, és bemérést, energizálást, ráolvasást, gyertyahókuszt és pálcapókuszt, meg hasonlót ismer, hogy talán még segíteni is tud.

Jonatán égszínkék tekintetében ismét megjelent az az átható, mélyre látó kíváncsiság, amivel általában a dolgokat szemlélte.

– Elárulsz nekem valamit? – kérdezte végül. Galagonya bólintott, bár a torkában gombóc ült. – Te hiszel Mamaguru hatalmában?

A lány szóra nyitotta a száját, mert valami azt súgta neki, hogy most határozottnak *kell* lennie, de a lift ebben a pillanatban zökkenve megállt. Az ajtók csikorogva a falba húzódtak, a küszöbön pedig ott állt maga Mamaguru, teljes életnagyságban.

– Csó... Csókolom! – nyögte ki Galagonya megdöbbenve. Kísérteties borzongás futott végig rajta, mivel nem tudott szabadulni a sejtelemtől, hogy a természetes asszony-ság már várt rájuk.

– Hjóhrnapot! – mordult meglehetősen barátságtalanul Mamaguru. Az asszonyság fullasztó méretű keblei zihálva jártak le-föl a virágmintás ruha alatt, mely úgy omlott a földig, mint valami selyembe álmódott szirupzuhatag. Vas-kos lábaira rózsaszínbolyhos házi papucsok simultak, napfényt tán soha nem látott, hurkás karjain tucatnyi karkötő csilingelt. Legrémsztöbb mégis talán a vörös hajköteménye volt, ami úgy gubbasztott boglyaként a feje tetején, mintha valójában semmi köze sem volna a viselőjéhez. Mindehhez kerekded toka, vastagon kékre festett szemhéjak, és hihetetlenül szúrós tekintet párosult.

– Mennék! – hörrentette Mamaguru, gerjedő türelmetlenséggel. Galagonya csak most fedezte fel a hölgy baljában fityegő bevásárlótáskát, melyet egyelőre csupán a pénztárca húzott a föld felé. Mivel a liftben ácsorgók továbbra sem mozdultak, Mamaguru vészes nyomakodásba kezdett, azt gondolván, hogy ők is lefelé tartanak. Erre Galagonya az útjába toppant.

– Bocsánat! – mondta, kikecmeregve első ámulatából.
– Mi épp a nénihez jöttünk. Tanácsra volna szükségünk.

Mamaguru félbehagyta a nyomulást és átható tekintetét Galagonya homlokának közepére szegezte.

– Tudom! – jelentette ki némi szünet után. – Meg volt írva.

– Hová írta és kicsoda? – szólalt meg Jonatán, hangjában őszinte reménykedéssel.

– Minden meg van írva valahol – Mamaguru visszatolatt a lépcsőházba, majd sarkon fordult, és kinyitotta lakása ajtaját. – Gyertek már! Az is írva van, hogy nekem még ma be kell vásárolnom. A csillagok állása este hat óráig kedvező, utána már csak mócsingos karajt kapnék.

Mamaguru otthona, ha csupán a falak elrendezését tekintjük, pontosan olyan volt, mint a lakótelep összes többi lakása. Átlépve azonban a küszöböt, Galagonya úgy érezte, hogy hirtelen visszapenderült vagy kétszáz évet az időben. A falakat mindenhol vaskos drapériák, színes ábrákat és indás díszítéseket hordozó kelmék takarták. Kisebb-nagyobb tárgyak borították el az öreg, halkan percegő-recsegő bútorokat, melyek egyike sem lehetett ötven évnél fiatalabb. Rézkaros lámpások, komor tekintetű, szakállas férfiak mellszobrai, lepattogzott porcelánfigurák és csavaros gyertyatartók tolongtak a csipketerítők, kékfestő abroszok, sőt, még a parkettát borító perzsa szőnyegek tetején is. A nagy-

szobában bordó árnyalatú félhomály uralkodott. A falak mentén sorakozó szekrények polcait rogyásig töltötték az öreg könyvek, míg az alacsony asztalkán kristálygömb, réz-mérleg, téglék és megsárgult kártyapaklik heverték.

– ÜI! – adta ki a parancsot Mamaguru, miután ő maga a sarokba dobta szatyrát, és erősen fújtatva a díszpárnás kanapéra zötytente. Galagonya vele szemben foglalt helyet, rákucorodva az alacsony, török kerevetre. Maga mellé húzta a tétovázó Jonatánt is.

– Mi lesz? – kérdezte a titokzatos hölgy. Mivel válasz helyett csupán bamba pillantásokat kapott, kövér ujjai közé gyűjtötte a kártyalapokat, s ördögi gyorsasággal keverni kezdte a paklit. – Sorsvetést vagy szerelmi bűbájt szeretnétek? Lehet szó auratisztításról, csakrakidugításról és teljes re-energizálásról is! Démont azonban nem idézek, és az elhaltak lelkével sem teremtek kapcsolatot a hónap végéig, mivel mostanság kicsit szennyezett a fluidumom.

– Ez szomorú – szólalt meg Jonatán. – Tetszett már próbálni a mosakodást?

Mamaguru szemében gyilkos fény villant.

– A haverom csak viccel – kiáltott rémülten Galagonya.
– Mi valójában azért jöttünk, mert... Hogy is mondjam. Szóval, Jonatán elvesztette a saját történetét.

Ha Galagonya nem épp egy ilyen furcsasággal áll elő sietve, a mágikus tudományok lakótelepi tudora bizonyára nyomban kidobja őket.

– Elveszett történet? – hökkent meg Mamaguru. – Szempillantás türelmet kérek!

A szirupzuhatagba öltözött hölgy szemkápráztató sebességgel kelt fel a kanapéról, átdübörgött a szobán, majd egy tojásdad alakú „üvegseppel” tért vissza. A szeméhez tartva a követ, azon keresztül nézte meg magának Jonatánt.

– A hegyi kristály azt mondja, hogy a fiatalember szinte mindent elfelejtett abból, ami korábban történt vele – jelentette ki végül Mamaguru.

– Ezt mondtam én is – biccentett bosszúsan Galagonya.

– Ráadásul súlyos gyomorbántalmai vannak!

– Semmi baja a gyomromnak – tiltakozott Jonatán.

– Nem kell félni, van rá pirulám – Mamaguru a díszpárnák alól műanyag dobozkat adott át Galagonyának, mintha a lány ápolónő volna. – Ötezer forint lesz. Csodaszer! Egészséggel nem spórolunk. Mire mindet beszedi, a vasat is meg fogja enni.

– Bocsánat, de eszem ágában sincs vasdarabokat rágszálalni. Én csupán... – próbált szóhoz jutni ismét Jonatán, a hölgy azonban letorkolta.

– Ja, kérem, ha a beteg makacskodik, én sem tudok segíteni, ugye!

– Köszönjük, de nincs ötezer forintunk – Galagonya az asztalkára tette a gyógyszeres dobozt. – Különbem sem a gyomra miatt jöttünk. Az emlékei...

– Hová verte be a fejét a fiatalember? – vágott közbe ismét Mamaguru, úgy beszélve Jonatánról, mintha az nem is volna jelen. – Könyvespolc, ajtófélfá, hűtőszekrény sarka, vagy esetleg véécésze?

– Véécésze? – kerekedett el Galagonya szeme.

– Előfordul, kérem, sűrűbben, mint gondolnánk! – bólogatott sokat sejtetően Mamaguru. – Számos vizsgálatra lesz szükség. Először is megergizálom a fiatalembert, hogy jól bírja a varázspálcázást meg a forró viasszal való lefröcskölést. Azután jöhet a köpölyözés, meg a purgálás. Mindből szereztem oklevelet a kéthetes gyorstalpaló ezoterikus tanfolyamon, úgyhogy szakmám mesterének nevezhetek.

– Visszatetszik hozni az emlékeimet? – kérdezte mérhetetlen udvariassággal Jonatán. – Vagy legalább néhány képet közülük, amikből kiindulhatunk?

– Hónapokba telik – bökött a plafonra kövér mutatóujjával Mamaguru, majd kegyelmet nem ismerve hozzá tette: – Fizetni azonban kezelésenként kell! A tisztítások ötezret, az energizálások tízet, a végső, nagy reinkarnációs hipnózis pedig, amit a kerületben senki más nem képes elvégezni, csakis én, ötvenezret igényelnek. Egyébként hiába dolgoznánk, hatástalanok volnának, mivel az égi erők áldozatot követelnek a betegtől.

– Hááát... – sóhajtott Galagonya. – Ezzel, azt hiszem, lesz egy picike gond.

– Gond? – Mamaguru tekintete tömegpusztító módon vilant. – Miféle gond, kicsikém?

– Nekünk ugyanis semmi pénzünk sincs – a lány felállt a kerevetről, s megragadva a csodálkozó Jonatán kabátjának válltömését, kifelé kezdte húzni a srácot. – Se ötven, se tíz, se ezer. Én azt hittem...

– Mit? – hördült Mamaguru. – Csak nem azt, hogy a szeretet energiája ingyen van? Belőlem forrón árad a mágikus erő, ezt a 2/B minden lakója tanúsíthatja. A mi tömbünk sokkal kisebb fűtésszámlát fizet, mint a telep többi háza! És akkor te segítséget kérsz... *ingyen?* Hát mennyit áldozzak még magamból? Elszívjátok a csodát, ami nekem adatott, és nem akartok adni cserébe semmit? Vigyázzatok, mert megvuduzlak benneteket! Értek ám az ártáshoz, rontáshoz, szemmel veréshez...

Mamaguru felháborodott rikácsolását lassan elnyelték az emeletek, amint Galagonya, és a mögötte loholó Jonatán egyre lejjebb kerengtek a lépcsőház fordulóiban. Az ötödiken végül a falnak vetették a hátukat, hogy kilihegjék

magukat. Galagonya óvakodva pillantott a sráca, s megint csak meg kellett hökkennie.

Jonatán ugyanis nevetett.

* * *

– Úgy látom, ez a találkozás teljesen kikészített – nyögte elkeseredetten a lány. – Ijesztő vigyor ül a képeden. Hogyan törölhetném le onnan?

– Vigyor? – vigyorgott csodálkozva Jonatán. – Egyszerűen csak boldog vagyok.

– Ugyan mitől?

– Mamaguru feltúrta az emlékeimet, és kiemelte közülük a legfontosabbat: rájöttem, hogy ha rá akarok találni a múltamra, nem mások segítségével kell könyörögnöm! – felelte a srác, majd leemelte fejéről a fura kalapot. A fejfedő antennája mereven bökött a kilencedik emelet irányába, mintha minden áron vissza akarna menni a lakótelep csodatevőjéhez. – Van nekem saját erőm, amit felhasználhatok, ha lesz elég időm...

– Elég időd?! – Galagonyába visszaköltözött az aggodalom.

A srác, bár bizakodva áradtak belőle a szavak, most még rosszabbul nézett ki, mint a parkban. A szeme alatt sötétebbé váltak az árnyékok, és a keze is remegett picit. A lány szívesen megtapogatta volna Jonatán homlokát, de ekkor a kalap halkán felzummögött, elterelve a figyelmét. – Ezzel meg mi történt?

– Azt hiszem, feltöltődött, legalábbis egy kicsit – Jonatán fejtetőre állította a kalapot, és elmélyülten tanulmányozta annak belsejét. A szöveten szürkés koszcsfák futott körbe, de nem teljesen. A homlokrészénél indult, jól kivehetően elérte

az első negyednél lévő varrást, csakhogy azután gyorsan halványodott, majd végül teljesen eltűnt.

– Ez kevés – jelentette ki Jonatán határozottan.

– A kosz? – hüledezett Galagonya. – Szerintem azt a keveset is ki kéne belőle dörgölni.

– Szó sincs róla! – tiltakozott a srác. – Ez Histoszuszpenzív időzselé!

Galagonyának eme rettenetes pillanatban hirtelen eszébe jutott a sürgősségi mentőszolgálat telefonszáma. Óvatosan a farzsebe felé araszolt a kezével, ahol hihetetlenül vékony mobilja lapult. Közben azon törte a fejét, hogyan maradhatna magára addig, míg értesíti az illetékeseket, akiknek kötelességük szirénaszóval, kék villogóval sietni a szegény zakkant elméjű beteg segítségére.

– Amit te koszc síknak látsz, valójában különleges energiajelző – folytatta örült gondolatai kifejtését Jonatán. Zavarba ejtő volt, hogy közben az arca megnyerő, a tekintete csodásan tiszta maradt. Galagonya eddig nem így képzelte el a közveszélyes örülteket. – Miközben Mamagurut hallgattam, szavak jutottak az eszembe.

– Olyanok, mint az a histoizé? – pislogott Galagonya. Ujjai már érezték a mobil sima szélét. A lány most lassan, mint a dolgozatírással töltött órák, elkezdett távolodni a sráctól.

– Histoszuszpenzív időzselé – ismételte meg Jonatán magabiztosan, és még bólintott is hozzá. – Egyszerre csak bevillant, s rögvest azt is tudtam, hogy mit jelent. Ezt a színtelen, szagtalan, fénytelen, íztelen, hangtalan energiát az emberek termelik, mikor merengnek, álmodoznak, terveket szőnek vagy ábrándoznak. Nálatok talán nem is tudnak az időzselé létezéséről? Pedig rendkívül fontos dolog. Ráadásul erős! Összegyűjtve mindenféle dolgokra használható.

– Például? – Galagonya elért a lépcsőforduló végéig. A

lába előtt az alsóbb emeletek felé tárult a mélység, s a lány arra készült, hogy rohanni fog. Ha a földszintre jut, és Jonatán eléggé meglepődik, talán lesz ideje kihívni a mentőket.

– Meg tudnád nekem mondani, mire jó az időzselé? – erőltette tovább a témát.

– Erre nem emlékszem – ráncolta a homlokát Jonatán. – A kalap viszont azzal működik, ez biztos. Meglehet, hogy Mamaguru nem túl tehetséges hókuszpókoló, de rengeteg Histoszuszpenzív energiát izzad ki magából, mivel a... *Proszundikátor!*

Galagonya a hirtelen kiáltástól majdnem lebecskázott a lépcsőkön.

– Most meg mi van? – kérdezte rémulten.

– Bocsi, de hirtelen eszembe jutott a kalapom igazi neve – szabadkozott Jonatán. – Ez a fejfedő valójában egy álcázott proszundikátor, ami képes összegyűjteni a Histoszuszpenzív időzselét. A koszcşik jelzi, hogy most egynegyedig van, s így még nem képes semmire.

– És ha tele lesz? – aggódalmaskodott Galagonya.

– Nem tudom – vonta meg a válltömését Jonatán. – Ki kell próbálnunk. *Érzem*, hogy ha a proszundikátorom feltöltődik, akkor használni is képes leszek. Olyan helyre van szükségünk, ahol rengeteg az ember.

– A merengő, tervezgető, csendesen ábrándozó ember?

– Nem feltétlenül – legyintett a srác, és kalapját a fejébe nyomva, lefelé indult a lépcsőkön. – Elég, ha sokan vannak. Tudsz ilyen helyet?

Galagonya szinte beleolvadt a falba, miközben keze ráta- padt a mobilra. Mikor azonban Jonatán elrobogott mellette, s közben rámosolygott, a lány félelmei hirtelen semmivé lettek. *„Teljesen meghülyültem? Ez a hapsi nem lökött! Cseppet sem az! Csak épp olyan dolgokról beszél, amikről én*

még soha nem hallottam. Életem legnagyobb kalandjában vehetek részt, ha... Ha van elég bátorságom hozzá” – gondolta Galagonya, s a keze elengedte a mobilt.

– Bevásárlóközpont, azaz pláza! – jelentette ki boldog mosollyal. Mintha mázsás kő zuhant volna le a válláról, amint újra elkezdett bízni Jonatánban. – Ott annyi embert találunk, hogy akár bele is fulladhatunk a histoszuszba, vagy mibe.

A bevásárlóközpont, azaz pláza a város egyik legforgalmasabb terének közelében állt. Irtózatosan behemót, szemkápráztatóan csillogó és ijesztően modern épület volt.

– Ez aztán a modern csillogású behemót! – sóhajtott Jonatán, s annyira hátrahajtotta a fejét, hogy a proszundikátor, azaz a kalap majdnem leesett róla.

– Érzel már valamit? – kérdezte Galagonya. – Úgy értem, máris rengeteg ember vesz körül minket.

– Bizsereg – biccentett Jonatán a homlokához nyúlva. – A csík bizonyára egyre hosszabb a karimán belül, de ez még nem elég.

– Rendben, akkor menjünk be!

Csakhogy alig értek a bevásárlóközpont előtti járdaszakaszcra, rettenetes méretű akadály tornyosult elébük.

– Ide be nem teszed a kerekedet, öcsi! – szólt az akadály, aki lazán elérte a kétméteres magasságot, továbbá kék egyenruhát, fekete derékszíjat és sörtésre nyírt koponyát viselt. – A pláza területén kutyát sétáltatni, mezítláb járkálni és biciklizni szigorúan tilos!

Jonatán, aki a lakótelep óta tolta maga mellett a bringát, rajta a kosárnyi könyvvel, most szelíd érdeklődéssel nézett föl a biztonsági őrrre.

– Jó napot kívánok! – mondta eztán.

– Mellékes – legyintett a zsíros képű, és a biciklire bökött. – Az idekinn marad!

Jonatán és Galagonya bizonytalanul néztek jobbra, majd balra, miközben emberek kerülgették őket. Biciklitárolók sehol nem láttak. A srác kissé oldalra hajolt, és besandított a magától nyíló-csukódó üvegajtón túli világra.

– Pedig úgy látom, nagy szükségem volna odabenn a bicajgámra – szólalt meg végül. – Ez az épület olyan hatalmas, hogy ha gyalog akarnám bejárni, a felénél végelgyengülést kapnék.

– Látom, öcsi, kezded már vágni, mi a plázák lényege – horkantott a biztonsági őr elégedetten. – Odabenn előbb a lábad, aztán az agyad is kornyadóba hull a sok lépkedéstől, nézdegéléstől. Akkor aztán mindent, sőt, bármit megveszel, megeszel, megiszol és bekebelez, amit az orrod alá dugunk. Ez így működik!

Jonatán arca elkomorult.

– A könyvek miatt, igaz? – kérdezte, és tenyerét féltőn a kosár tartalmára helyezte. – Azért akarnak megkínózni, mert könyvek vannak nálam?

A biztonsági őr tömény undorral meredt a srác kincseire.

– Az a te bajod, ha olvasással pocskolódsz az időd – vonta meg kigyúrt vállát. – Na, legyen már valami, mert a végén itt öregszenek meg!

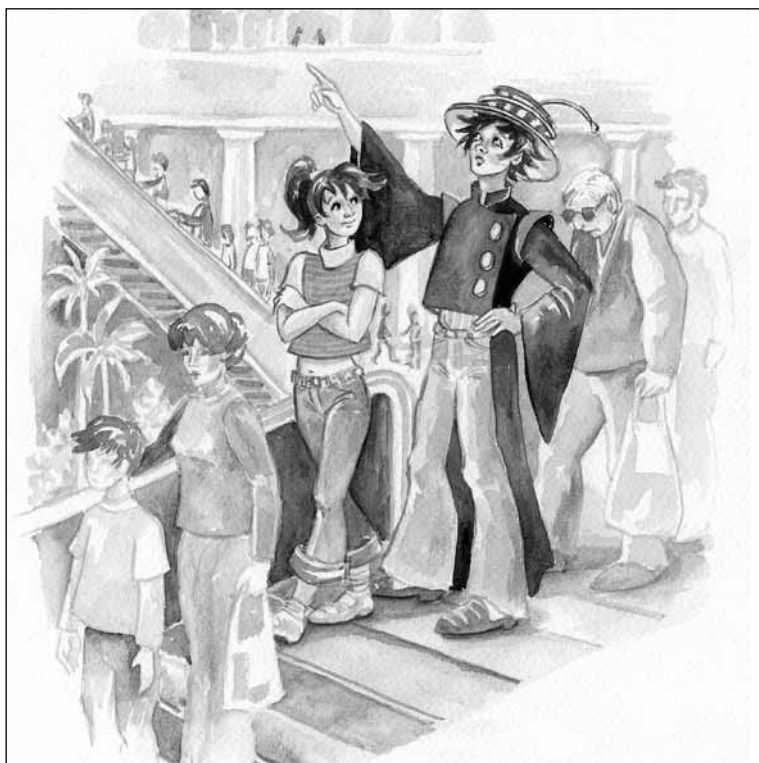
Galagonya tudta, hogy ismét kézbe kell vennie a dolgokat. Elvezérelte Jonatánt a biciklitárolókhoz, majd a könyveket betette a csomagmegőrzőbe. A srác közben egyetlen szó sem szólt, csak kimerülten nekidőlt a falnak. Mikor végre beléptek az üvegajtón túli birodalomba, Jonatán újra kinyitotta a száját.

– Mihamarabb rá akarok találni a saját történetemre – mormogta. – Lehet, hogy otthon betiltották a könyveket, a házak pedig a maguk kedve szerint cserélnek helyet, de legalább nem kényszerítenek arra, hogy halálra sétáljam magam.

Galagonya kuncogni kezdett, bár a következő pillanatban rájött, hogy Jonatán komolyan beszél. Szerette volna megvizsgálni őt, ekkor azonban a plázát eszelős sikkantások, sóhajok és süvöltések fülrepezítő lármája töltötte be.

* * *

A bevásárlóközpont hatalmas belső terében rengeteg ember mászkált. S ez a rengeteg ember most egyetlen pillanatra összerándult. Némelyek arcára megvetés, elkeseredettség, sőt undor, míg másokéra hökkenet, mosoly, majd széles vigyor ült ki.

Azután mentek tovább az elkezdődött irdatlan dübörgésben, melybe vékonyka énekhangok vegyültek.

– *Csidi-csudi szerelem/Csakis az kell énnekem/Ha megfogod két kezem/Elfelejttem a nevem!*

– Ez... Ez iszonyú! – nyögte Jonatán, aki megkövülten állt a hangorkán közepén. Galagonya csodálkozva harsogta túl a zajt.

– Úgy tűnik, koncert van. Ha jól hallom, Pincsi és Pancsi lépnek föl a nagyszínpadon. Akarod látni őket?

– Hallani sem, ha lehet – felelte torkaszakadtából Jonatán, de Galagonya máris megfogta a srác kezét, és maga után vonszolta őt. A bevásárlóközpont csillogó kirakatai és a bámészkodó, vagy dolguk után loholó emberek között szlalomozva hamarosan kiszélesedő térre érkeztek. A három emelet magasságban feszülő üvegtető alatt, edényekben álló pálmák karéjában valóban egy színpad gubbasztott. A deszkákon ketten rohángáltak, hajladoztak ide-oda, kezükben mikrofonnal. A lány alulméretezett törpepincsire, a fiú viszont robot módjára hadonászó létrára emlékeztetett. A hátuk mögötti falon ezüst-arany betűk ordították világgá, hogy ők bizony Pincsi és Pancsi, kiknek fellépését tucatnyi cég, káéfté és bolt támogatja.

– *Csuda csini pasi vagy/Nem nevezlek gagyinak...* – énekelte a lány, mire a fiú így felelt:

– *Csuda csini csajszi vagy/Bemutatlak nagyinak...*

És így tovább. A színpad előtti téren tizenéves lányokból álló tömeg sikongott, csápolg, pattogott és ugrándozott. Akadt közöttük néhány fiú is, bár a legtöbben inkább kissé távolabb húzódtak, türelmesen várva a barátnőjüket.

A dal kifulladt. Pincsi és Pancsi meghajoltak néhányszor, s mivel a színpad előtt tombolók feléjük nyújtogatták a karjukat, mindketten leguggoltak a deszkák szélénél.

– Mit követtek el? – kérdezte ekkor Jonatán. Galagonya értetlenül fordult felé. – Úgy értem, valami rettenetes dolgot kellett tenniük, ha ez a büntetésük.

– Te meg miről beszélsz? – a lány nagyon szerette volna azt hinni, hogy a srác viccel, de az arca most is halálosan komoly maradt.

– Nézd! – mutatta Jonatán. – Amíg énekeltek, a közönség úgy visított, sikoltzott és jajongott, mint aki nagyon szenved. Ezt mondjuk meg is tudom érteni. Most meg papírdarabokat, füzeteket, fényképeket, meg minden egyebet dugdosnak a kezükbe, azt követelve, hogy danászás helyett inkább írják le, amit mondani akarnak. Ezt is meg tudom érteni.

– Autogramot kérnek tőlük – javította ki Galagonya a félreértést. – Azt akarják, hogy írják le a nevüket.

– Ennyiszor? – húlt el Jonatán. – Akkor tényleg valami rettenetes dolgot művelhettek!

– Nem, nem, teljesen összekutyulod! – Galagonya komoly magyarázatba fogott. – Nézd, az ott Pincsi és Pancsi, akik jelenleg a legnagyobb gigaszupersztár énekesek. Ráadásul szerelmesek egymásba, ami annyira izgi, hogy attól be kell zsongani. Legalábbis a legtöbb tini imádja őket.

– Csak azért, mert szeretik egymást? – csóválta a fejét Jonatán. – Errefelé ennyire ritkán fordulnak elő szerelmespárok?

– Jaj, hapsikám, ez nem ilyen...

A színpadon változás állt be. Pincsi és Pancsi mikrofonba dörgő hangon türelmet kért a közönségtől, míg felkészülnek a következő számra, majd gyorsan a paraván mögé vonultak. Jonatánt ez nagyon érdekelte. Meg sem várta, míg Galagonya befejezi a mondandóját, inkább hatalmas léptekkel a sztárok után robogott.

– Láttam, hogy bámultál arra a szöszire! – sipította Pin-

csi, épp mikor Jonatán a színpalak mögé ért. – Ne tagadd, mert a tíz körmömmel kaparom ki a szemedet!

– Nem néztem sehogy – vonogatta csontos vállát Pancsi. A fiúnak ugyan a melléig is alig ért a kedvese, most valahogy mégis sokkal alacsonyabbnak tűnt nála. Arcán rettenetes zavar ült, kezében idegesen forgatta a kikapcsolt mikrofont.

– Te az enyém, én a tied – folytatta a sápítózást Pincsi. – Máris elfelejtetted? Tudtam, hogy ezt a szerződésbe is bele kellett volna...

– Gyerekek, vár a közönség! – lépett hozzájuk egy idősebb, pocakos úr, tárt karokkal lapogatva Pincsi és Pancsi hátát. – Ne csináljátok már a magánfesztivált!

– Én nem csinálom – vont vállat ismét a fiú, miközben mereven bámulta a műmárvány padlót.

– A karjára írtál neki! – visította Pincsi, s még a lábával is dobantott. – Biztos a telcsiszámodat firkáltad a hamvas bőrödre, mi? Én kikaparom mindenki szemét, de frankón ám!

Galagonya berobbant a függönyökkel leválasztott terecskére, s azonnal tudta, hogy elkésett.

– Ne haragudjatok, mondhatok valamit? – szólalt meg Jonatán csendes, szerény hangon. Pincsi, Pancsi és az idősebb úr csodálkozva fordultak felé. – Tudom, hogy ti nem ismerhettek engem, mivel még soha nem találkoztunk. Ráadásul én nagyon messziről jöttem... Azt hiszem. De véletlenül meghallottam, miről énekeltek, meg azt is, hogy miről vitatkoztok, és...

– Te meg ki a nyavalya vagy? – vágott közbe Pincsi. Az apró lányba annyi indulat gyömöszölődött, hogy majd felrobbant tőle. Mielőtt Jonatán válaszolhatott volna, az idősebb férfi is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Biztos a Cs. Sárosi küldte!

– Cs. Sárosi a Csudicsapat együttes menedzsere – mondta Pancsi, hogy mutassa, azért ő is jelen van.

– Bezony! – hördült az idős férfi. – Én meg a ti menedzseretek vagyok, és nem engedem, hogy holmi provokátorok...

– Szóval te azt mondd, hapsikám, hogy jobban tudnál énekelni a szerelemről, mint mi? – Pincsi Jonatánhoz lépett és erősen gyomron bökte a mikrofonnal. – Akkor gyerünk, mutasd meg, mit tudsz!

Azzal karon ragadta a meglepett srácot, s mielőtt Galagonya közbeléphetett volna, kezdte felrángatni a színpadra.

– Vikócám, ne csináld! – kérlelte Pancsi a lányt.

– Sanyócám, befogod! – rikkantott vissza Pincsi. – Tudod, hogy kettőnk közül csak én használhatom a számot. Te énekelsz, meghúzod magad és örülsz a szerencsédnek, hogy én vagyok a csajod. Egyelőre!

Jonatán a következő pillanatban vakító reflektorok fényében találta magát. Pincsi középre penderítette őt, majd bekapcsolta a mikrofonját.

– Meglepit hoztam nektek, gyerekek – hangja betöltötte a plázát. – Ez a srác a színpalak mögött azt állította, hogy sokkal jobban tud énekelni a szerelemről, mint mi.

A közönség irányából általános fujjogás jött.

– Semmi gáz, mindjárt kiderül – legyintett Pincsi. – Zene ugyan nem lesz hozzá, de kap egy mikrofont, aztán hadd nyomja! Kagylózzuk, mit tud a kiscsavó!

Galagonya észvesztve rohant a színpad elé. Megpróbálta félrelöködni az egymáshoz préselődő rajongókat, de képtelen volt közel jutni Jonatánhoz. A srác máris gúnyos megjegyzések, füttyögés és nevetés záporában állt. Pincsi a kezébe nyomta a mikrofont, majd hátrébb lépett, majdnem

megbotolva Pancsiban, aki felóvakodott a színpadra, hogy lássa, mit kavar a barátnője.

– Gyertünk, hapsikám, rikácsolj a közönségünknek valami sziruposat! – biztatta Jonatánt az apró termetű gigaszuper-sztárocska.

Galagonya a két tenyerébe temette az arcát. Szeretett volna elfutni, de a két lába megbénult. Akkor hát jöjjön, aminek...

Jonatán levette fejről fura kalapját, a színpad deszkáira dobta, majd szabad kezével beletúrt kócos hajába. Furcsa mód a fujjogók erre elhallgattak. S ekkor a különös kabátban, kopott farmerban ácsorgó srác énekelni kezdett.

A pláza hatalmas belső terében rengeteg ember mászkált. S ez a rengeteg ember most egyetlen pillanatra megtorpant. Némelyek arcára ámulat, derű, sőt csodálat, míg másokéra boldogság, merengés, majd széles mosoly ült ki.

Nem is mentek tovább. Jonatán tisztán csengő hangja, amit nem kísértek dobok, sem elektronikus cincogás, eljutott a bevásárlóközpont legtávolabbi csücskébe is. Az üvegajtók maguktól kinyíltak, hogy a dal szétáradhasson a városba, csitítva az autók, villamosok dübörgését.

Galagonya lassan felemelte a tekintetét és leeresztette a karját. Jonatán időközben leült, s a színpad szélén lógázta a két lábát. Alig karnyújtásnyira tőle némán, tátott szájjal, hatalmasra kerekedett szemekkel bámultak rá a lányok. Nem sikítottak, nem akarták lerángatni őt a színpadról, csak hallgatták.

Így énekelt Jonatán, míg a tömegeből lassan felé nyúlt néhány kéz, s a lányarcok némelyikén könnycsepp gördült le. Ekkor ugyanis Pincsi előre vetette magát, elragadta a mikrofont és éles hangján belerikácsolt a csendbe.

– Ennyi volt, köszike, most húzzál!

Jonatán mosolyogva felállt és magához vette a kalapját. A plázában ácsorgó emberek lassan megmozdultak, s mintha édes álomból ébrednének, csodálkozva néztek körül. A színpad előtt álló tömeg azonban néma maradt.

– Ez a mi bulink – zengte ismét Pincsi. – Szerelmemmel, Pancsival, most előadjuk nektek legnagyobb slágerünket, amitől totál be szoktatok gerjedni. Következik aaaaa *Simi-sumi smacizás!*

Ilyenkor ki kellett volna törnie némi rivalgásnak, sikongatásnak és visításnak. Csakhogy nem tört ki. Pincsi agyonra mázolt arca szürkés színt öltött. A lány két kézzel taszigálta lefelé Jonatánt a színpadról, majd megmarkolta Pancsi karját, aki majdnem hasra esett, mivel nem volt felkészülve párja heveskedésére.

– Énekeljétek velünk! Zenét, zenét kérünk! – hisztériázott Pincsi. A háttérben álló hangmérnök azonban alaposan elkapkodott valamit, mivel a kívánt szám a közepén kezdődve harsant fel. Pincsi és Pancsi hangja ismét betöltötte a plázát, pedig ők még ki sem nyitották a szájukat. Ennek ellenére a rajongók legtöbbször kezdte magát a jól ismert ütemre, s mikor a gigaszupersztárocskák végre tátogva eltalálták saját hangjukat, a koncert újra gőzerővel tombolni kezdett.

– Mehetünk! – kiáltott Jonatán Galagonya fülébe. – Fontos dolgot kell mondanom, de itt a saját hangomat sem hallok.

A lány ámulva követte a széles folyosókon száguldó srácot. Még mindig a varázslatos dal csengett a fülében, bár a bevásárlóközpont hangszórói immár ismét Pincsi és Pancsi gépből áradó csimpozását közvetítették. Egyikük sem vette észre azt a pocakos úriembert, aki névjegykártyáját lobogtatva próbálta utolérni őket. A menedzser végül fújtatva

lerogyott a *Cuki-ruci* fehérneműbolt folyosóra állított báb-
hölgyeinek lábához.

– Ezt álmomban sem gondoltam volna – mondta Jonatán,
mikor végre megállt és Galagonya beérte őt. Az egyik mel-
lékfolyosó közepén toporogtak, mely épp olyan széles volt,
mint a város némelyik utcája. Kétoldalt itt is fényes kiraka-
tokat bámuló, meglehetősen bamba emberek kóvályogtak.
Rajtuk már látszott, amiről a biztonsági őr beszélt: a lábuk
még vitte őket, de az agyuk már alig nyiszorgott.

– Mit nem hittél volna soha? – kérdezte türelmetlenül
Galagonya, mivel Jonatán még mindig csak a fejét csóválta.

– Egymás után három dolgot – felelt végül a srác. – Az
első, hogy ilyen jó énekelni.

– Úgy érted... – Galagonya alig kapott levegőt, pedig
az épület légkondicionálója folyamatosan borzolta a haját.
– Azt akarod mondani, hogy te még soha életedben nem
énekelteél?

– Ez túlzás – Jonatán a folyosó közepén álló kerek polc-
rendszerhez lépett, amin számtalan kosárkából rengeteg szí-
nes gumicukrot, mogyorót, meg hasonló rágcákat árusítot-
tak. Belemarkolt a kókuszos patkókba. Szerencsére a lány,
aki a pult túloldalán várta a vevőket, mással volt elfoglalva,
így nem vette észre a dézsmálót. – Olykor persze már koráb-
ban is dudorásztam, füttyörésztem, meg ilyesmi. Legalábbis
úgy rémlik. De még soha nem énekeltem ennyi ember előtt,
ilyen hangosan.

– Jól csináltad – biztatta Galagonya, s az emléktől ismét
megroggyantak a térdei. Ez bosszantotta. Arra gondolt, hogy
amióta megismerkedett ezzel a sráccal, túlságosan is sűrűn
akarják cserbenhagyni a lábait. Pedig ez nem vallott arra a
hűvös fejű lányra, amilyenek magát szerette hinni.

– A másik, amit soha nem hittem volna, hogy a proszun-

dikátor képes túltöltődni – folytatta beszámolóját Jonatán. Mivel Galagonya ismét értetlenül nézett rá, a srác levette a kalapját. Dús hajszálai közül finom, kékes füstpamacsok libbentek az üvegtető felé. – Azt hiszem, kicsit megperzselődött a homlokom. De ami igazán számít, az itt látható!

Azzal fejtetőre állította a kalapot, és Galagonya elé tartotta. A belső peremen futó koszcásík immár teljesen körbe ért, mi több, néhány ujjnyi hosszán megkormolódott. Mindközben a hetyke antennán lila szikrák pattantak, s a végén a gombóc majd szétduzzant.

Jonatán fáradt mosollyal visszacsapta fejére a proszundikátort. Galagonya várta, hogy mikor kezdenek sárga lángok csapkodni a srác füle mellett, de semmi ilyesmi nem történt.

– Rendben – meresztette ki mind a tíz ujját, mintha el akarná magától taszítani a további meglepetéseket. – Halljuk, mi az a harmadik, amire végképp nem számítottál?

Jonatán felszippanzott egy lila-fekete-zöld színekben pompázó gumicukorkígyót, majd titokzatos, és szörnyen elégedett mosollyal jelentette:

– Miközben énekeltem, eszembe jutott néhány dolog. Például az, hogy az apámat Kappapának hívom, és kifejezetten utálok a spenótot.

– Nagy ügy! – tette csípőre csalódottan a két öklét Galagonya. – A spenótot mindenki utálja, akinek bővebb a szókincse annál, hogy meeee.

– Azért van még itt valami – kacsintott Jonatán. – Már arra is emlékszem, hogyan kell használni a proszundikátort!